

visat de turista, perquè els quelonis d'aigua dolça d'aquesta mida no figuren als catàlegs de fauna nostrada.

EL PLA DE L'ESTANY

Text > XAVI XARGAY I OLIVA

Camins que es perden | Tanquen l'Escola Camins. L'afirmació fa mal. No és estrany, doncs, que aquest sigui el lema —amb un *no* al davant— de les mobilitzacions. El problema és que l'afirmació no és del tot precisa: no tanquen l'escola, sinó que la fusionen amb una altra; dues escoles amb una línia cadascuna es fusionen per formar-ne una altra de dues línies, com la resta d'escoles de Banyoles. El moviment per defensar el manteniment de l'escola en les actuals condicions és persistent: manifestacions al centre educatiu, pels carrers, davant la Generalitat a Girona; anuncis a revistes locals; intervencions al ple municipal; reunions, i entrades a Facebook i altres xarxes. De tot i més per defensar l'escola, amb una actitud pròpia del nen consentit a qui trenquen el plat bonic i no accepta un no per resposta. Llegint el manifest, m'adono que els importa ben poc la situació de les altres escoles, de l'altra escola amb qui es fusionaran; menyspreen notablement la professionalitat del professorat i dels equips directius, i fan sentir a l'alumnat de Camins que són especials, diferents de la resta de mainada de la seva edat. No sé si això és un valor gaire solidari per

transmetre en l'educació de les criatures. Tot i això, entenc l'AFA de l'escola i li dono suport, perquè percebo que s'han sentit enganyats. L'escola, que va néixer a l'ombra de la pruija desbocada de la innovació pedagògica, ha rebut lloances d'arreu, ha rebut el suport de l'Ajuntament (pregunta: per què l'Ajuntament es va comprometre en un ple a defensar el projecte educatiu de l'escola i no ho ha fet amb cap més centre de la ciutat?) i ara els deixen amb el cul a l'aire. Les mentides de l'Administració es fan evidents quan preval el criteri estrictament crematístic. No m'agrada que l'AFA de l'altra escola fusionada hagi estat tan i tan menystinguda, no m'agraden els aires que gasta l'AFA de l'escola, però em sembla aberrant que després de deu anys d'haver donat alè a un projecte educatiu singular, ara, de manera tan matussera, el vulguin fusionar, amb el perill que desaparegui definitivament.

Vinyes que es recuperen | El Cellar Sant Llop vol recuperar el cultiu de la vinya i el vi a Miànigues. A la zona hi ha les ruïnes de Vilauba, vila romana que va ser productiva fins a l'any 700. Ara els propietaris parlen de donar continuïtat a aquell vi romà. Quan ens venien les Olimpíades a Barcelona, es va publicar arreu que en les Olimpíades de l'antigor hi hagué un barceloní que hi va participar. Em va semblar tan portat pels pèls com quan s'afirma que Espanya és la nació més antiga del món. Doncs això: dir que volen recuperar la tradició romana és tan poc precís com demanar el no-tancament d'una escola. Feu vi, feu vi bo i que tingueu molt d'èxit, però deixeu-vos d'essencialismes històrics.

>> Les vinyes del Cellar Sant Llop ocupen un terreny de quatre hectàrees amb més d'onze mil ceps. (Foto: RÀDIO BANYOLES)

EL RIPOLLÈS

Text > EUSEBI PUIGDEMUNT I PUIG

125 anys | A la vila de Sant Joan de les Abadesses, a principis de maig es va commemorar el 125è aniversari de la 1a Festa de l'Arbre, que va tenir lloc l'any 1899 sota l'impuls i direcció de qui ha estat el docent més estimat i rememorat de la població: el mestre Josep M. Andreu. Només cal recordar que, a part d'un cèntric carrer, l'institut escola de la vila porta també el seu nom. Aquella llunyana Festa de l'Arbre, la primera a celebrar-se a Catalunya i la segona arreu de l'Estat espanyol, tenia com a finalitat incentivar el respecte i l'estima vers la natura i, evidentment, vers la recuperació de les boscúries. Si es miren fotografies d'aquells anys, totes les muntanyes ripolleses estaven repelades, afeixades i amb una gairebé nul·la presència arbrada, degut a, especialment, la tala descontrolada de la massa arbòria per aconseguir carbó vegetal destinat a alimentar les fornals de les fargues de la comarca, a part de les artigues bastides als vessants muntanyencs, on poder cultivar productes hortícoles destinats a l'autoconsum de les famílies que les conreaven. D'aleshores ençà, molt han canviat les coses, i als boscos ripollesos no els cal la reforestació, ans al contrari. És per això mateix que el sentit de la Festa de l'Arbre ha anat canviant d'acord amb les

>> Cartell dels 125 anys de la Festa de l'Arbre. (Foto: AJUNTAMENT DE SANT JOAN DE LES ABADESSES)

noves circumstàncies, i actualment es presenta més com un mitjà per conèixer les diferents espècies que es poden trobar a les muntanyes dels voltants del poble i del ric patrimoni arbrat de la mateixa vila, amb més de noranta espècies catalogades. Per aquest motiu, l'alumnat de 1r d'ESO, per commemorar el 125è aniversari de la festa, ha elaborat una aplicació en què s'especifiquen totes les varietats d'arbres que hom pot trobar passejant pels diferents carrers, places i jardins de la vila. Destaquen el teix de la plaça del Bisbe Torres i Bages, diferents espècimens de cedres, sequoies, evònims del Japó i, fins i tot, algun ginkgo.

Doble festa a Ripoll | Aquesta segona nòtula té un doble vessant, ja que a la capital del Ripollès s'hi va celebrar, els dies 18 i 19 de maig, la 57a edició del Casament a Pagès i de la Festa de la Llana. En relació amb aquest darrer esdeveniment, va tenir lloc el 18è concurs de la tosa (esquilar la llana) de les ovelles. Aquestes dues festivitats van venir marcades per activitats diverses, però sempre amb el folklore i la vida a pagès com a eixos vertebradors. De fet, el casament reviu els costums i usos matrimonials ripollesos del segle XVIII, quan s'unien en matrimoni l'he-

reu i la pubilla de dues cases benes-tants, bé de Ripoll, bé del seu terme. Val a dir que el casament no és pas un simulacre, sinó que l'enllaç té validesa legal i que els nuvis són una parella que lliurement ha decidit celebrar el seu casori per la Festa del Casament a Pagès. Passat i present units, doncs, pel fil de la tradició i de la voluntat de revivre-ho una edició més.

Infraestructures | El tram de la via verda que ha de connectar les comarques del Ripollès i de la Garrotxa està més a prop, ja que el tros que va entre el pont del Planàs i la Vall de Bianya està a punt d'inaugurar-se. Cal dir, però, que, malgrat que el projecte inicial en preveia la finalització l'any 2019, la pandèmia, l'increment dels preus dels materials, diversos canvis d'empreses i l'efecte erosionador de les fortes pluges dels mesos de maig i juny de l'any 2023 al tram ja construït, van anar provocant que s'endarrerís fins a aquest any, si bé, com s'ha dit unes línies més amunt, es preveu que s'inauguri ben aviat. Que estigui enllestit el tram que discorre del pont del Planàs a la Vall de Bianya no significa que tota la via verda estigui acabada, ja que encara mancarà el tram que ha d'enllaçar el pont del Planàs amb Sant Joan de

les Abadesses - Ruta del Ferro. Aquest tram es començarà a construir durant la tardor d'aquest mateix 2024, un cop s'aprovi la licitació, que, segons l'alcalde santjoaní, Ramon Roqué, es preveu imminent. La voluntat és que estigui acabat i operatiu el 2025. El pressupost per dur a terme les obres d'aquests poc més de dos quilòmetres s'enfila als 2,5 milions d'euros, finançats en bona part per la Unió Europea, més concretament pel Fons Europeu de Desenvolupament Regional, la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Girona.

LA SELVA

Text > **SEBASTIÀ GODAY**

En Moia de Can Met Sebi, arxivat

En Lluís Motjé i Costa (Riudellots de la Selva, 1958 - Sant Dalmai, 2019), en *Moia*, ens va llegar una esplèndida carrera com a naturalista i ornitòleg tant a la riba dreta com a l'esquerra de l'Onyar, primordialment procurant que l'entorn ambiental selvatà fos estimat i respectat pels qui n'havien de ser els usuaris del futur. El vaig conèixer a principis dels vuitanta en indrets allu-

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > **BORJA RODRÍGUEZ**, resident a Estocolm (Suècia)

Ara deu fer uns deu anys, vaig començar la universitat a Barcelona. Sovint tornava a Girona els caps de setmana. Sempre m'ha agradat la tranquil·litat i l'hospitalitat de la ciutat. M'encanta poder anar a peu a tot arreu, i la vista de Sant Feliu i la Catedral de camí cap al Barri Vell per la Devesa. En acabar la universitat, vaig estar a Irvine (Califòrnia) durant sis mesos, per fer-hi recerca. Després vaig anar a Estocolm per fer-hi un màster i un doctorat, i fa sis anys que hi visc.

Estocolm és una ciutat preciosa. Les cases són de diferents colors (taronja, vermell, verd...) i, en general, l'arqui-